

OPINIONS

Tornabous, maig de 2010

Nº 18

“La tieta Vicenta” [5]

En Joan i la Vicenta vivien a la masia amb els padrins i la Dúnia, però en un lloc apartat. Es llevaven matí i després d'un lleuger entreteniment per l'estómac, que per en Joan era el preludi del esmorzar i del dinar que s'emportava dins unes carmanyoles, cadascú anava a les feines que s'havien assignat. En Joan a conrear les terres on l'ajudava “la tacada”, la mula, que ja era vella i feia el que podia d'una manera molt feixuga esperant la jubilació, que no trigaria en arribar, doncs havien emparaulat una mula jove que volien anar a buscar abans de començar a segar i batre.

La Vicenta, s'encarregava de l'aviram i de l'hort, d'on recollia els ous i les verdures per les despeses de la casa. A part, ajudava la Dúnia i els padrins en la granja i alletava els corderets que naixien amb dificultats. Tot plegat requeria molt esforç i molt sacrifici.

I amb aquestes van portar a la mula que tenien tractada. Una mula jove que cridava l'atenció per la seva cua, una cua tan curta que per això li van posar el nom de “Cueta”. No hi havia qui la fes creure; era impetuosa, plena de vida; quan s'atansaven, el primer que feia era alçar les potes del darrera i... zas!! una bona cossa. De seguida van d'haver de posar-li les brides per fer-la creure.

Ja feia dos anys que eren casats i les ganes de veure's cada dia quan arribava el vespre no havien minvat. Una estona abans que arribés en Joan, la Vicenta procurava que el seu aspecte fos d'una gran pulcritud. En Joan, quan arribava brut i suat, només la presència de la “seva Xenta” alleugerava la càrrega del cansament de tot el dia. Seguia estimant-la i desitjant-la tant, com el dia en que mullats dins el riu es van descobrir l'un a l'altre.

Després de la netedat pertinent i del canvi de roba, en Joan, que era maco i ben plantat, semblava un altre. Seien a sopar i s'explicaven les novetats del dia. En acabar, al davant d'una bona tisana posaven la radio. Els agradava la música, i quan el que escoltaven era ballable es delectien abraçant-se i deixant-se portar, quasi sense bellugar, pels moviments que marcaven els compassos de la melodia.

En Joan l'estrenyia contra el seu cos abraçant-la, la seva abraçada era tan intensa, que no calien paraules per manifestar el seu amor; ella, amb els ulls tancats, es deixava portar i corresponia acariciant-lo amb suavitat... l'esquena... el clatell... al mateix temps que passava els seus llavis amb suavitat per l'entorn de la seva boca... Eren uns moments plens de tendresa i alhora de delit en què degut a l'acoblament i moviment dels seus cossos s'anaven excitant... es reclamaven... Era el preàmbul de la culminació d'uns altres moments plens de bogeria, de passió i d'una veritable entrega.

Havien comentat un munt de vagades el privilegiats que eren de poder manifestar i gaudir plenament del seu amor i de la seva passió. Sabien que per molta gent la sexualitat només és una justificació o una rutina per satisfer o alleugerar en un moment donat, el que el seu cos els demana.

Però malgrat les seves demostracions d'amor i de passió no havien rebut la compensació del fruit que tant desitjaven: un fill.

L'estiu ja era a les portes i demanava pas amb energia i orgull, tenia ganes d'ocupar el lloc d'una primavera que havia estat voluble, avui amb sol, demà amb pluja, demà passat amb sol i pluja... no era formal... però a ella tant se li'n donava el que pensés l'estiu, després dels freds de l'hivern, li agradava proporcionar calor i aigua a les herbes que volien créixer frondoses i aromàtiques, malgrat que moltes d'elles anirien a parar a una cassola o servirien per fer una bona tisana. Però, sobre tot el que li agradava era veure els jardins i els arbres dels camps plens de poncelles que amb el seu color i la seva fragància, feien gaudir a qui sabia apreciar tanta bellesa... i alhora, proporcionava alegria a la gent que després recolliria els fruits, com a compensació, del que durant l'any havien estat les seves suors...

[Continuarà]

En Pau i la Roseta [9]

...En Pau, va seguir escoltant en Raúl amb molta atenció i sense interrompre. Quan aquest va finalitzar la seva dissertació, que era l'expressió del cúmul de les seves angoixes i dels seus neguits; després d'uns segons de silenci, veient que en Raúl esperava algun comentari, va manifestar la seva opinió com si el seu company fos algú estimat i proper.

El que li va dir no van ser respostes, sinó una colla de preguntes que deixava fos en Raúl el qui anés responent...

Era correspost en els seus sentiments...? Si era així, estava disposat al canvi de vida a que el portaven les seves emocions...? Valia la pena llençar al buit tants raonaments mantinguts fins aleshores...? Tot plegat exigia sacrificis. Era prou valent per dur-los a terme...? En Pau, a part de les preguntes, li va fer un munt de reflexions que en Raúl escoltava amb atenció doncs eres sàvies i molt assenyades. Van dialogar fins molt tard, mesurant els pros i els contres del que podia ser un canvi de 180 graus en la vida d'en Raúl... però, la decisió era una cosa molt seriosa i no era el moment per prendre determinacions a la lleugera.

Passats els dies, en Raúl, va decidir que valia la pena deixar enrere tantes privacions i aprofitar l'últim cartutx que com un regal li oferia la vida... I va seguir els dictàmens que demanava el seu cor.

Una nit, tornant del treball, en Pau va seure i va escriure a la Roseta, tenia una cosa important que comunicar-li, i carregat d'il·lusió i d'amor... va començar:

Estimadíssima Roseta

Penso en tu a totes hores. No em cansaré mai de dir-te que ets l'impuls de la meua vida, que ho ets tot per mi... I el molt que t'estimo... No puc deixar d'anticipar-te una gran sorpresa... He emparaulat una casa. No és nova però és molt espaiosa i té un extens jardí. T'agradarà... t'està esperant perquè quan arribis puguis arreglar-la al teu gust.

Compto els dies que queden pel nostre casament. Si sabessis les ganes que tinc de poder manifestar sense reserves el nostre amor... quan hi penso, el meu cor s'omple de tanta alegria i s'accelera de tal manera que l'emoció quasi no em deixa respirar.

No podré ajudar-te en els preparatius, però ben segur que tot el que disposaràs, serà perfecte.

Fins aviat amor meu. T'estimo molt... Pau

La Roseta va respondre

Pau meu, t'espero amb un delit que no té mida. El que em notifiqués de l'emparaulament de la casa m'omple d'il·lusió. Tot està a punt per el dia en què ens unirem per sempre.

Mentre, rep tot l'amor de qui mai ha deixat d'estimar-te... Roseta [Continuarà]

Carta d'uns pares al seu fill.

Estimat fill:

El dia que ens vegis grans i ja el nostre cap no sigui el de sempre, tingues paciència i intenta entendre'ns.

Quan menjant ens embrutem, quan no puguem vestir-nos sols, tingues paciència... Recorda les hores que vam passar ensenyant-te.

Si quan parlem amb tu repetim les mateixes coses, no ens interrompis i escolta'ns... quan eres petit a l'hora de dormir vam haver d'explicar-te molts contes fins que et venia el son.

No ens avergonyeixis quan tinguem mandra de dutxar-nos, recorda quantes vegades teníem que perseguir-te, i les mil excuses que inventaves, perquè no volies banyar-te.

Quan vegis la nostra ignorància sobre les noves tecnologies, et demanem ens donis el temps necessari, i no ens miris amb un somriure burleta. Et vam ensenyar tantes coses... A menjar bé, a vestir-te... i com podies afrontar les coses de la vida.

Quan en algun moment perdem la memòria, o el fil de la nostra conversa, dóna'ns el temps necessari per recordar... i si no ho podem fer, no et fiquis nerviós, segurament el més important no era el tema de la nostra conversa... el que volíem era estar amb tu i que ens escoltessis.

Quan les nostres cames es tornin feixugues i ens costi caminar, dóna'ns la teva mà de la mateixa manera i amb el mateix amor en que nosaltres ho vam fer quan tu vas donar els primers passos.

Quan et diguem que estem cansats de viure... no t'enfadis i diguis que són romanços... això no te res a veure amb el nostre amor cap a tu.

Algun dia descobriràs que malgrat els nostres errors sempre hem volgut el millor per tu. Intentàvem preparar el camí que tu havies de seguir perquè poguessis gaudir de coses que no van ser al nostre abast.

No ens retreguis la nostra decrepitud, amb paraules o amb fets, estigues al nostre costat, intenta comprendre'ns... es el que vam fer tants dies i tantes nits quan tu començaves a viure.

I el més important fill, no t'oblidis que ho ets tot per nosaltres, que t'estimem molt i que ens agrada rebre de quan en quan, la manifestació del teu amor amb alguna tendresa.

Els teus pares

Reflexions de saviesa:

- *No llencis fang. Pots fallar l'objectiu... però sempre t'embrutaràs las mans.*
- *El més valuós no és el q. tenim en la vida, sinó a qui tenim en la vida.*
- *Cal educar els instints, no suprimir-los.*
- *Es pot recordar el passat, però no quedar-s'hi.*
- *Un gran amor és difícil de trobar, difícil de deixar i impossible d'oblidar.*
- *No es pot evitar que l'ocell de la tristesa voli sobre el nostre cap... però sí q. hi faci el niu.*

Cuina: **Pebrots del piquillo farcits de varies maneres**

Amb brandada de bacallà

Ingredients per fer la brandada:

- 400 gr. de bacallà.
- 2 patates.
- 1 got d'oli d'oliva
- 2 dents d'all.
- 1 fulla de llorer.
- 200 ml. de nata líquida o crema de llet.
- Un polsim de nou moscada.

Elaboració:

Després d'haver dessalat el bacallà, poseu-lo al foc, en una olla amb aigua i una fulla de llorer. Quan arrenqui el bull aparteu-la.

Piqueu les 2 dents d'all al morter.

Poseu una paella al foc amb oli d'oliva i deixeu que els alls trinxats es coguin poc a poc sense cremar-se. Podeu afegir-los, o deixar que només l'oli hagi agafat el gust.

Feu bullir les patates a troços petits i a part, escalfeu la crema de llet.

Tot seguit poseu en un pot, les patates, el bacallà que prèviament haureu esmicolat, els alls (optatiu) i la crema de llet amb el polsim de nou moscada i tritureu-ho amb una batedora anant afegint l'oli poc a poc, com si volguéssiu fer una maionesa, fins que quedi una massa ben lligada.

Manera de farcir el pebrots:

Compreu 1 o 2 pots de pebrots del piquillo. Es calculen uns quatre pebrots per persona.

Reserveu-ne 2 o 3 per fer la salsa.

Un cop tingueu els pebrots farcits, poseu una mica d'oli a la paella i fregiu-los pel dos costats. Normalment ja venen cuits, però s'han de tornar a passar per la paella fins que la seva textura sigui ben tova. No els retireu de la paella.

Prepareu la salsa triturant els pebrots que haureu reservat, amb la crema de llet, us quedarà d'un color rosat.

Aboqueu la salsa a la paella on són els piquillos i deixeu que espesseixi a foc molt lent. Quan la salsa comenci a agafar consistència i abans de que comenci a bullir, aparteu-lo del foc.

Farcits amb truita de patata i ceba:

Fregiu les patates i la ceba, com si anéssiu a fer una truita, a foc lent, procureu la patata no es torri, ha de quedar cuita però sense color. Una vegada cuita, la fiqueu en un recipient on haureu batut els ous, igual que si anéssiu a fer una truita. La preparació ha de quedar espessa.

Farciu els pebrots amb la barreja i fiqueu-los en una safata per anar al forn el temps necessari fins que l'ou del farcit s'hagi quallat. Podeu acabar el plat amb una salsa de tomàquet no massa espessa, o abans de posar-lo al forn cobrir-ho amb beixamel i formatge i gratinar-ho.

Farcits amb fesols i botifarra negra de ceba.

Feu una pasta amb els fesols i la botifarra i farciu els pebrots. Fregir-los o escalfar-los al forn segons creieu més oportú. Podeu acabar el plat amb la salsa que vulgueu.

I..... BON PROFIT

